

Som Begrundelse af Forslagets 3die Stykke (angaaende ulovlige Arbejdsstandsninger) ønsker Mindretallet at fremhæve det uforvarlige i den nu af Arbejdsløshedskasserne praktiserede Fremgangsmaade under en ulovlig Strejketilstand, hvorved kunde Arbejdere, som direkte har nedlagt et Arbejde, mister Retten til Understøttelse, medens alle andre Medlemmer af Arbejdsløshedskassen, som undlader at optage det ulovlig nedlagte Arbejde, fortsat nyder Understøttelse. Derved kommer Arbejdsløshedskassen i Virkeligheden til at virke som Strejkekasse. Og medens man vel næppe kan bebrejde Arbejdere, at de under en *lovlig* Strejke nægter at paatage sig de strejkende Kammeraters Arbejde, kan og bør dette Hensyn ikke gøre sig gældende, hvor Strejken er *ulovlig*, og for at Ulovligheden kan være aldeles utvivlsom, er det foreslaaet at forlange den konstateret ved en af en faglig Voldgift eller Den faste Voldgiftsret afsagt Kendelse, medmindre dens Ulovlighed maatte være erkendt af den paagældende Organisation. Naar dette er Tilfældet, vil Arbejderne ikke have nogen som helst Undskyldning for en Vægning.

Naar Mindretallet har valgt det anførte Udtryk: „er i Stand til at udføre det standsede Arbejde“, er det, fordi man selvfølgelig erkender, at der indenfor en Arbejdsløshedskasse kan findes flere Faggrupper, og at det vilde være meningsløst at forlange, at den ene Gruppe skulde være pligtig til at udføre den anden Gruppens helt forskelligtartede Arbejde. Der findes saaledes indenfor Arbejdsmandenes Forbund saa mange Afskygninger af Arbejdere, at en Bestemmelse om, at hele Kassen skulde lukkes i Tilfælde af en ulovlig Strejke indenfor en enkelt Faggruppe, vilde komme til at virke uretfærdigt. Man kan fremdeles som Eksempel i denne Retning anføre Forholdet indenfor de keramiske Virksomheder, hvor Arbejdsmandene og Porcelænsmalerinderne staar i samme Arbejdsløshedskasse. Det behøver næppe nærmere Paavisning, at det vilde være urimeligt at udelukke Malerinderne fra at faa Understøttelse, fordi Arbejdsmandene iværksatte en ulovlig Strejke eller omvendt.

Med Hensyn til Mindretallets Forslag om, at Arbejdsløshedskasserne skal være pligtige til at besvare Forespørgsler fra en Arbejdsgiverorganisation om, hvorvidt en arbejdsløs modtager Understøttelse, bemærkes, at man anser det for at være af stor Vigtighed, at man benytter sig af den Mulighed for en samfundsmæssig Kontrol, som kan fremskaffes gennem Arbejdsgiverne. Arbejdsgiverne er i Virkeligheden alene i Stand til at føre en reel Kontrol for det Offentlige paa dette Omraade. Men Betingelsen for, at en saadan Kontrol bliver effektiv, er selvfølgelig, at Arbejdsgivernes Interesse i at føre den holdes vaagen, og dette vil ikke kunne ske, naar Arbejdsgiverne, saaledes som det nu er Tilfældet, er ganske udelukkede fra at faa Oplysninger angaaende de af dem indberettede Tilfælde.

Til § 9.

Angaaende det af Mindretallet *Hauch, Jensen-Sønderup, Langkjær, Rysgaard* og *Ussing* fremsatte Forslag bemærker nævnte Mindretal følgende:

Som foran omtalt har Kommissionen bl. a. faaet til Opgave at fremkomme med Forslag om Kontrolsystemet, herunder Samarbejde mellem Arbejdsløshedskasserne og Arbejdsanvisningen. Nærværende Mindretal finder det derfor nødvendigt, at der søges tilvejebragt en Ordning, hvorefter enhver arbejdsløs, der vil gøre Krav paa den ved Loven tilsikrede overordentlige Hjælp bliver anmeldt som ledig paa et af Indenrigsministeren i Henhold til Arbejdsanvisningsloven anerkendt kommunalt Arbejdsanvisningskontor, og at der i alle Tilfælde, hvor en Arbejder, der er Medlem af en Arbejdsløshedskasse, antages til Arbejde uden at være anvist af et offentlig Arbejds-